

POSTANOWIENIE

Dnia 19 września 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Hofmański

na posiedzeniu

w sprawie **K. N.**

w związku z kasacją obrońcy skazanego od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 17 lutego 2012 r.,

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego z dnia 27 września 2011 r.,

na podstawie art. 531 § 1 w zw. z art. 530 § 2 i art. 523 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

- 1. pozostawić kasację bez rozpoznania ;**
- 2. zwolnić skazanego od zapłaty kosztów sądowych postępowania kasacyjnego .**

UZASADNIENIE

Zarządzeniem z dnia 16 kwietnia 2012 r. Przewodnicząca Wydziału IV Karnego-Odwoławczego w Sądzie Okręgowym przyjęła kasację obrońcy skazanego K. N., wniesioną od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 17 lutego 2012 r.

Zarządzenie to jest wadliwe. Zgodnie bowiem z art. 523 § 1 k.p.k. kasacja może być wniesiona wyłącznie z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło mieć ono istotny wpływ na treść orzeczenia; ponadto kasacja nie może być wniesiona wyłącznie z powodu niewspółmierności kary.

Kasacja w niniejszej sprawie zawiera jeden tylko zarzut. Jest nim mianowicie: „rażące naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na treść orzeczenia – a to art. 438 pkt 4 k.p.k. – poprzez zmianę wyroku (...)”

polegającą na zaostrzeniu kary pozbawienia wolności wymierzonej K. N., w sytuacji gdy kara (...) nie była karą rażąco niewspółmierną.”

W ocenie Sądu Najwyższego zarzut tego rodzaju jest próbą poddania kontroli kasacyjnej wyłącznie kwestii wymiaru kary, wbrew wyraźnemu ograniczeniu wynikającemu z art. 523 § 1 in fine.

Wprawdzie skarżący nie pisze wprost o niewspółmierności kary orzeczonej prawomocnie, ale stawiany przez niego zarzut naruszenia art. 438 pkt 4 k.p.k., polegającego na orzeczeniu kary surowszej, mimo że kara orzeczona w I instancji nie była rażąco łagodna, zmuszałby sąd kasacyjny do dokonania (zarówno względem kary orzeczonej w I instancji, jak i kary orzeczonej przez sąd odwoławczy) ocen wkraczających w zakres swobody sędziowskiej, wynikającej z funkcjonujących dyrektyw wymiaru kary. Warto w tym miejscu przytoczyć postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 maja 2006 r., II KK 125/06 (ROSNKW 2006, poz. 933), zgodnie z którym „sformułowanie zawarte w art. 523 § 1 in fine k.p.k. musi być rozumiane w ten sposób, iż niedopuszczalna jest nie tylko kasacja odwołująca się do zarzutu rażącej niewspółmierności kary (art. 438 § 1 pkt 4 k.p.k.), ale także kasacja wskazująca na zarzut uchybienia prawu, jeżeli wniesiono ją z powodu niewspółmierności kary.” W przedmiotowej sprawie nie można mieć wątpliwości, że powodem wniesienia kasacji jest wprost wyrażane przez skarżącego poczucie orzeczenia względem skazanego kary niewspółmiernie surowej.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie..